

ντέφι

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΓΕΙΑ ΣΟΥ ΚΟΡΟ ΜΕ ΤΟ ΒΙΟΛΙ ΣΟΥ

ΓΙΑ
ΤΟ
ΜΑΝΟ
ΛΟΙΖΟΥ

ΑΣ ΚΟΜΙΛΑΡΕΙ
Ο ΑΝΤΑΜΟ

100 ΔΡΧ.

120 ΜΕΡΕΣ ΣΤΑ ΓΟΜΟΡΑ

ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΕΣ ΚΩΣΤΑ;
ΘΑ ΔΙΔΕΙΝΕ ΤΑ "ΒΡΩΜΙΚΑ"
ΜΑΓΑΖΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΛΑΚΑ

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ!...
ΠΑΡΑΛΙΓΟ
ΝΑ ΠΩΓΟΥΜΕ
ΣΤΗ ΔΙΑΦΘΟΡΑ

ΕΓΩ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΙΜΕΝΩ
ΝΑ ΠΩΓΩ ΣΤΗ ΔΙΑΦΘΟΡΑ
ΚΙ ΑΚΟΜΑ ΤΙΠΟΤΑ! ΤΩΡΑ
ΧΑΝΩ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥ-
ΤΑΙΑ ΜΟΥ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΕΧΟΥΜΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΥΡΙΕ
ΚΟΒΟΥΜΕ, ΣΤΑΜΑΤΑΜΕ,
ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΥΜΕ ΤΟΝ
ΣΑΥΤ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΧΕΣΑΜΕ,
ΤΑ ΟΥΦΟ ΤΑ ΚΛΙΣΑΜΕ,
ΤΙΣ ΤΑΞΙΑΡΧΙΕΣ ΤΙΣ
ΜΑΖΕΨΑΜΕ, ΤΟΥΣ
ΜΠΑΡΟΒΙΟΥΣ ΤΟΥΣ
ΠΕΡΙΟΡΙΣΑΜΕ.
ΤΙ ΑΛΩ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ
ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΜΑΣ,

Ν'ΑΚΟΥΜΕ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΑΠΟ
ΤΟ ΡΑΔΙΟ, ΟΠΩΣ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ:
"ΜΙΝ ΙΦΙΝΙΤΙ ΤΙ ΣΚΙΠΙΔΗ ΣΙΣ
ΙΞΙ ΙΠΙ ΤΙΝ ΠΙΡΤΙ ΣΙΣ
Ι ΒΡΙΜΙ ΜΠΙΝΙ Ι ΠΙ ΤΙ
ΠΙΡΙΘΙΡΙ"

"Η ΤΟ ΑΛΛΟ:
"ΠΙΤΙΣΤΙ ΤΙ ΔΙΝΤΡΙ
ΠΙ ΙΝΙ ΙΞΙ ΙΠΙ ΤΙΝ
ΣΠΙΤΙ ΣΙΣ"
"Η ΤΟ:
"ΠΡΙΣΤΙΤΙΨΤΙ ΤΙ
ΔΙΞΙΣ
ΤΙ ΔΙΞΙΣ ΔΙΝΙ
ΣΙΙ"

ΚΩΣΤΑ
ΑΠΟΦΕ ΓΟΥΣΤΑΡΩ
ΚΡΑΙΠΑΛΗ, ΕΚΛΥΤΟ
ΟΡΓΙΑ, ΑΚΟΛΑΣΙΑ
ΠΑΡΑΛΥΣΙΑ
ΑΜΑΡΤΙΑ
ΑΣΕΛΓΕΙΑ

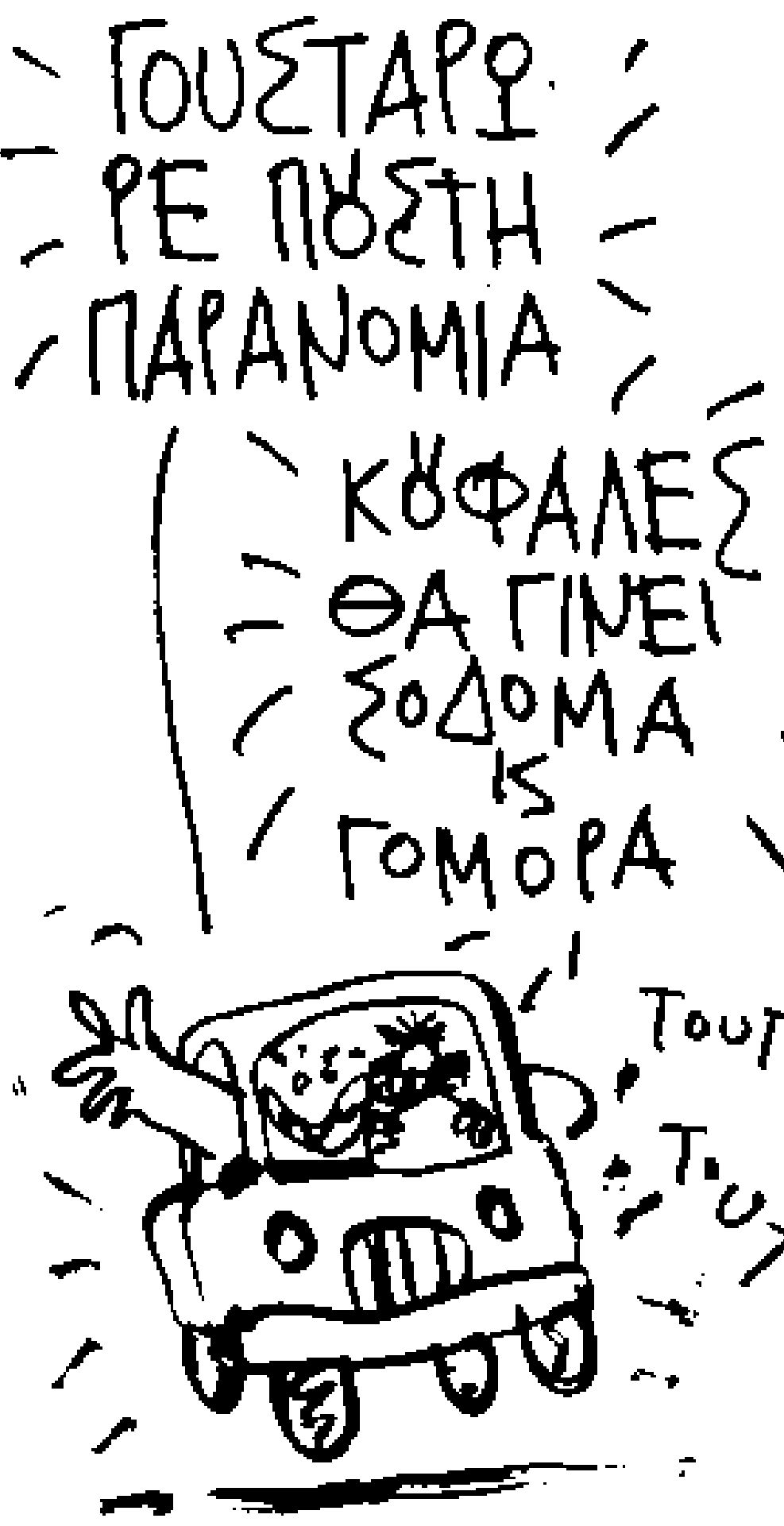
ΕΝΤΑΞΕΙ!
ΘΑΣΕ ΠΑΡ
ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΣΟΧΟ, ΣΤΗΝ ΑΛΛΗ
ΚΑΖΑΜΠΛΑΥΚΑ,
ΣΤΟ ΧΟΓΚ-ΚΟΓΚ,
ΤΟ ΜΑΚΑΟ, ΤΟ ΜΠΡΟΥΞ
ΣΤΟ ΣΙΚΑΓΟ,
ΔΗΛΑΔΗ: ΘΑΣΕ
ΠΑΡ ΣΤΗΝ
ΠΛΑΚΑ

ΦΥΓΑΜΕ! ΠΑΜΕ!
ΠΑΜΕ ΕΚΕΙ ΠΩ ΞΕΚΟΙΛΙΑΖΟΝΤΑΙ
ΑΝΥΠΟΠΤΟΙ ΔΙΑΒΑΤΕΣ ΓΙΑ ΜΙΑ
ΠΡΕΖΑ, ΕΚΕΙ ΠΟΥ Η ΝΕΥΧΙΑ ΤΗΣ
ΝΥΧΤΑΣ ΞΕΣΚΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ
ΚΡΟΤΑΛΙΣΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΩΝ

ΠΑΜΕ ΝΑ ΕΥΘΩΜΕ
ΜΕ ΤΑ ΑΧΑΛΙΝΩΤΑ ΣΤΙΦΗ
ΠΩ ΠΟΔΟΠΑΤΩΝ ΚΑΘΕ
ΒΡΑΔΥ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΩΝ
ΑΘΩΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ, ΠΑΜΕ ΝΑ
ΒΥΘΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΒΡΩΜΕΡΟ
ΡΥΤΧΟΣ ΜΑΣ ΣΕ ΖΕΣΤΗ
Η ΡΟΔΙΝΗ ΣΑΡΚΑ
ΓΥΜΝΩΝ
ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΠΑΜΕ ΝΑ
ΖΗΣΟΥΜΕ ΣΑΝ
ΑΠΟΒΡΑΣΜΑΤΑ,
ΣΑΝ ΚΑΤΑΚΑΘΙΑ
ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΝΑ ΚΥΛΙΣΤΩΜΕ
ΣΤΗ
ΛΑΣΠΗ

ΝΑ
ΓΙΝΩΜΕ
ΝΟΜΟΙ
ΝΤΑΒΑΤΣΗΔΕΣ
ΒΙΑΣΤΕΣ
ΝΑ
ΠΕΣΟΥΜΕ
ΧΑΜΗΛΑ

SPILIA TU SOKRATI
TA TSOKARA
TU SOKRATI
TAKATA TU SOKRATI

ΓΚΡΙΚ
ΦΟΛΚ
ΝΤΑΝΣΕΣ

ΕΔΙ ΕΙΝΑΙ ΓΕΜΑΤΟ
ΑΝΤΡΕΣ ΤΗΣ
ΑΝΑΚΤΟΡΙΚΗΣ
ΦΡΟΥΡΑΣ
ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΑ
ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ,

ΤΙ ΕΙΝΑΙ
ΑΥΤΗ Η
ΠΡΟΣΚΟΠΙΝΑ

ΠΑΝΚ
ΕΙΝΑΙ
ΠΑΝΚ

ΠΡΟΣΟΧΗ
ΣΧΟΛΙΑΣΜΩΝ
ΠΡΕΣΒΕΙΩΝ

FRANTZONAL
ΓΚΡΙΚ
ΦΑΙΝ
ΦΟΥΝΤ

ΦΛΟΚΑΤΙ ΑΛΛ ΓΟΥΛΕΝ

DAM
ΝΙΟΥ ΓΟΥΕΙΒ
ΚΙ ΕΤΣΙ

ΕΔΩ
ΕΙΝΑΙ
ΤΟ
ΒΑΡΒΑΚΕΙΟ

ΑΧΤΟΥΓΚ
ΑΧΤΟΥΓΚ
ΕΞΕΙΣΟΙ
ΔΥΟ
ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ

ΕΧΩ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟ
ΤΟΥ ΙΚΑ
ΤΟ ΔΙΠΛΩΜΑ ΜΕ
ΠΙΣΤΩΤΙΚΗ ΚΑΡΤΑ
ΑΛΛΑ
ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ...

ΜΕΣΑ
ΓΙΑ
ΕΞΑΚΡΥΣΤΗ

ΚΙΟΜΟΣ!
Η ΠΛΑΚΑ ΔΙΑΤΗΡΕΙ
ΚΑΤΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑ
ΚΑΛΗ ΕΠΟΧΗ
ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

ΝΤΕΦΙ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΔΗΜΑΚΗ 3 ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΣ
ΤΗΛ. 3645.582
ΣΥΝΤΑΞΗ ΤΗΛ. 8643.852

ΕΚΔΟΤΕΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΣΙΠΑΓΛΗΣ
ΣΩΤΗΡΗΣ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΑΔΗΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
ΑΚΗΣ ΠΑΝΟΥ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΝΙΚΟΣ ΕΥΔΑΚΗΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΑΔΗΣ
ΤΑΣΟΣ ΦΑΛΗΡΕΑΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΖΩΡΤΖΗΣ
ΘΟΔΩΡΗΣ ΜΑΝΙΚΑΣ
ΛΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΙΩΡΓΗΣ ΕΞΑΡΧΟΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΟΥΛΟΓΛΟΥ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΟΜΟΙΡΑΣ
ΑΚΗΣ ΛΑΔΙΚΟΣ
ΣΤΕΜΗ ΣΚΟΥΡΑΕΤΟΥ
ΝΙΚΟΣ ΣΑΒΒΑΤΗΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΥΤΣΟΝΑΣΙΟΣ
ΜΑΝΩΛΗΣ ΡΑΣΟΥΛΗΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΛΑΪΤΖΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΦΑΛΗΡΕΑΣ
ΓΙΩΡΓΗΣ ΣΙΔΕΡΗΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
Εθνάρχου Μακαρίου 30

ΝΟΜΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
ΒΑΣΩ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ
ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΗΓΑΣ

ΓΡΑΦΙΚΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ
ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ
ΙΔΕΟΓΡΑΜΜΑ
ΣΟΥΛΙΟΥ 10
ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Grapha TAMI
ΚΑΡΑΟΛΗ 21
ΝΕΑ ΧΑΛΚΗΔΩΝΑ
ΤΗΛ. 2513.308
ΑΤΕΛΙΕ
ΑΚΜΗ
ΚΕΡΑΜΙΚΟΥ 51

ΤΕΥΧΟΣ 3
10-11/82
ΤΙΜΗ 100 ΔΡΧ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	1
Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΑΥΘΕΝΤΙΚΟΤΗΤΑ	3
ΣΧΟΛΙΑ	4-11
ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΝΟ ΛΟΪΖΟ	12-14
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΡΟΣ	15-18
ΧΑΡΙΣΤΙΚΗ ΒΟΛΗ	19-21
ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ	22-23
ΟΙ ΚΟΥΤΣΟΒΛΑΧΟΙ-ΒΛΑΧΟΙ ΚΑΙ ΤΑ	
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥΣ	24-27
23ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ	28-30
ΜΑΡΚΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ	31-36
ΣΒΗΝΕΙ Η ΦΩΝΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΞΕΦΤΑΕΙ	37
ΝΥΧΤΕΡΙΝΑ ΚΕΝΤΡΑ	38-39
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΠΟ ΜΙΑ ΝΤΙΒΑ	40-41
ART PEPPER	42-44
Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ	45-49
ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ	50-51
Η ΜΝΗΜΗ ΕΝΟΣ ΛΑΟΥ	52-55
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΣ	56-57
ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ	58-59
ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΗ	60-65
ΓΡΑΜΜΑΤΑ	66-71

ΓΙΑΤΙ ΑΡΓΟΥΜΕ

Παρ' όλο που η αρχική μας επιθυμία ήταν να βγάσουμε το ΝΤΕΦΙ κάθε μήνα, μέχρι τώρα δεν τα καταφέραμε. Για ένα βασικό λόγο: ενώ δεν αντιμετωπίζουμε πρόβλημα ύλης, υστερούμε οργανωτικά. Ειδικά για το τρίτο τεύχος, η μεγαλύτερη καθυστέρηση έχει να κάνει με το φόρτο των 2 συναυλιών του Λυκαβηττού και την σωματική κόπωση που άφησαν πίσω τους.

Θα προσπαθήσουμε σιγά - σιγά να εξασφαλίσουμε μια ταχτικότητα, που να μας βολεύει όλους, κι εσάς που το διαβάζετε κι εμάς που το γράφουμε.

Φωτογραφίες εξωφύλλου: Ο Γιώργος Κόρος σε μια εκδήλωση στη Δαύλεια (Φωτ. Σ. Ελληνιάδης) Πάνος Γαβαλάς - Ρία Κούρτη στο Λυκαβηττό (Φωτ. Προβολή) Μάνος Λοίζος.

Συνδρομές:

Εσωτερικού για ένα χρόνο 1.200 δρχ.
Για έξη μήνες 600 δρχ.
Επιχειρήσεις 2.500 δρχ.
Σπουδαστές Ωδείων 900 δρχ.

Εμβάσματα - Επιταγές:
Γιάννης Διαμαντόπουλος
Εθνάρχου Μακαρίου 30
Λυκόβρυση

ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ ΜΕΧΡΙ ΤΟ
ΔΙΑΛΕΓΜΕΝΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΛΑΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

BELLE MAISON

ΦΩΚΑΙΑΣ 6 (ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ) τηλ. 8819830-8837752

ΚΑΙ ΕΝΩ Η ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΣΤΗ ΓΥΝΩΣΤΗ ΣΑΣ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ
ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ, ΟΙ ΤΙΜΕΣ ΜΑΣ ΣΑΣ ΠΡΟΔΙΑΘΕΤΟΥΝ
ΓΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ...

BELLE MAISON

ΓΙΑ ΝΑ ΑΡΧΙΣΕΤΕ ΕΝΑ ΠΛΟΥΣΙΟ ΒΡΑΔΥ
ΜΕ ΤΟ ΠΙΟ ΑΝΕΞΟΔΟ ΦΙΝΑΛΕ

τραγουδούν:

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΟΜΝΗΝΟΣ ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΜΕΛΗ

ΜΑΡΙΑ ΚΑΓΙΑΦΑ ΣΑΝΤΥ ΚΑΡΑΙΣΚΟΥ Κ.ΔΑΒΒΕΤΑΣ

παιζουν:

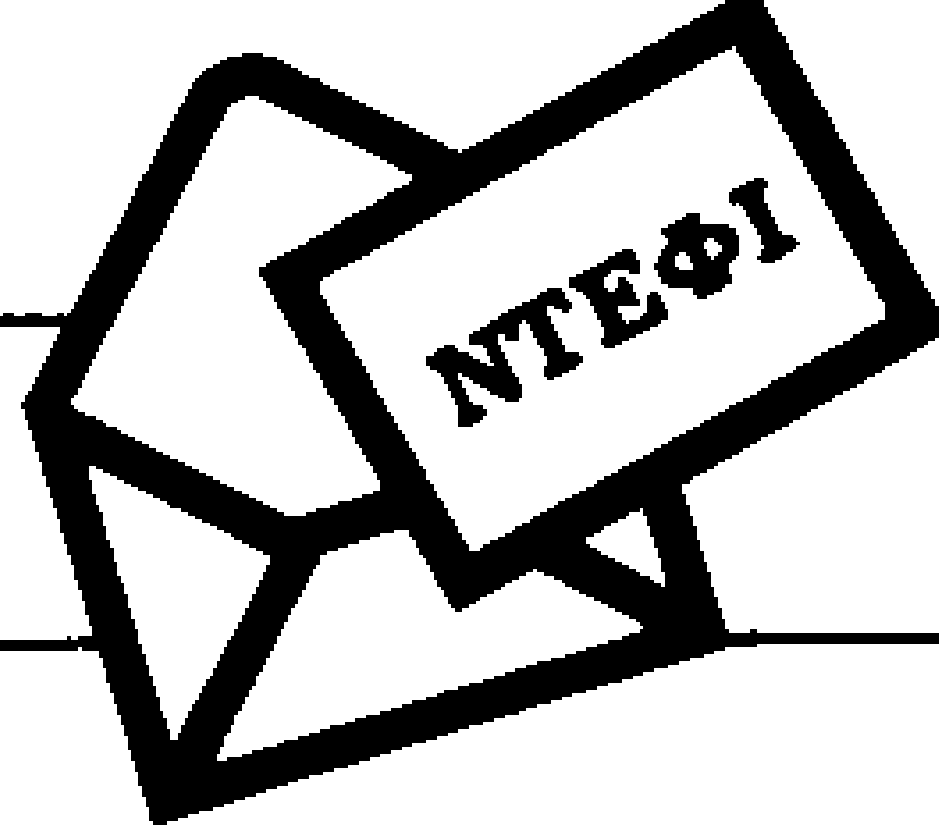
ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΤΑΘΑΚΗΣ - ΕΛΕΝΗ ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ
(ακορντεον) (κλαρίνο)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΑΘΙΕΛΗΣ - ΜΙΧΑΗΛΗΣ ΑΡΜΑΓΟΣ
(μπασο) (ακουστ. κιθάρα)

Τ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ - Σ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ - Ζ. ΖΑΧΑΡΙΑΣ
(ντραμς) (μπουζουκι) (μπαγλαμαδακι)

ΤΙΜΗ ΦΑΓΗΤΟΥ δρχ. 750

ΤΙΜΗ ΠΟΤΟΥ δρχ. 450

Τα γράμματα των αναγνωστών μας είναι ευπρόσδεκτα. Θα προσπαθούμε να δημοσιεύουμε όσο το δυνατό περισσότερα (ολόκληρα ή αποσπάσματά τους). Οι απαντήσεις μας (όταν υπάρχουν) θα δίνονται είτε κατ' ευθείαν μέσα από τις στήλες των σελίδων της αλληλογραφίας είτε μέσα από σχετικά άρθρα που θα δημοσιεύονται σε άλλες σελίδες του περιοδικού.

Σας θέτουμε απλά υπ' όψη ότι είναι χρήσιμο να υπογράφετε με το όνομά σας (σημειώνοντας ότι δεν θέλετε να δημοσιευτεί, αν έχετε κάποιο λόγο). Οι διευθύνσεις και τα τηλέφωνα σας είναι επίσης χρήσιμα για την καλύτερη επικοινωνία μας μαζί σας.

ΠΑΡΑΝΟΗΣΗ

Αγαπητό ΝΤΕΦΙ

αγαπητέ Διονύση

(ή επιστολή για τον Διονύση)

Όσο για το ΝΤΕΦΙ, καλώς να τα πάει. Να μη παινεύει μόνο τα «εμάς» αλλά και τα μ'ή. Έτσι θάχει κάποια διαφορά. Παιδιά, υπάρχει αυτός ο κίνδυνος. Όχι επειδή είναι συνεργάτης μας ο μεγάλος Άκης, να τον παινεύουμε στο «θέλω να τα πω»! Διότι, όντως είναι μεγάλος και μακάρι ο Άκης να ζει και να γράφει όσο καταλαβαίνει και μυρίζεται τα πέριξ. Πάει αυτό.

Δεύτερον: ο Διονύσης υπήρξε μεγάλος. Υπήρξε. Υπάρχει κίνδυνος να τον καταστρέψουμε ή να καταστραφεί από μόνος του. Αιτία; Ότι οι δηλώσεις του και οι κρίσεις του, καμιά φορά, γίνονται κακές. Ξεπερνάει δηλαδή την πραγματική του αξία. Κι αυτό είναι αντιπαθητικό και αντιδημιουργικό και αντιλαϊκό. Ο Διονύσης πρέπει να παραμείνει ΕΞΩ από το νησί των Φαιάκων. Ίσως έχει δίκιο ο Ρασούλης. Όλοι μας, να προσπαθούμε να μη καταστρέψουμε τις σχέσεις μας. Έχει νόημα, να τις διατηρούμε. Και να συναντιώμαστε όσοι έχουμε ερεθίσματα κι ευαισθησίες. Και που να πάρει ο διάλογος, ενώ είμουν φανατικός (δηλ. Ολυμπιακός) Σαββοπουλικός, μ' εκνευρίζει ότι ο Διονύσης φιλοειρωνεύεται τον Λεοντή (στο θέατρο έχει προσφέρει ΟΝΤΩΣ) αλλά και τον ΛΟΪΖΟ που ΟΝΤΩΣ έχει γράψει 4—5 μπελκάντο τραγούδια, που ο Διονύσης δεν κατάφερε να τα γράψει ποτέ. Ούτε, φοβάμαι, θα τα γράψει.

Σημασία έχει, να συναντιώμαστε όλοι οι τύποι πούγουμε να πούμε κάτι που άγγιξε την ψυχούλα μας, και μπορούμε να το μεταδώσουμε. Όχι να αλληλουπερηφανευόμαστε. Έτσι, δεν γίνεται τίποτα. Ο Λοΐζος ρε Διονύση έγραψε το «Διφραγκάκι στο λαιμό» και το «Χαράματα Ομόνοια» και το «Πρώτη Μαΐου» και συ έγρα-

ψες το «Μια θάλασσα μικρή» και τη «Ζωζώ». Μη τα ξεχνάς αυτά. Μη το παίζουμε ανταγωνισμό, γιατί σφάζομαστε μεταξύ μας και μάλιστα στα καλά καθούμενα.

Μη την παθαίνουμε όπως οι ΓιαρουζελσκοΑφγανιακοί αριστεροί, να ορίζουμε την κρίση μας από την πολιτική τοποθέτηση του καθενός.

Ο Λοΐζος, έχει ευαισθησίες. Συναντιώμαστε. Ο Μητροπάνος μας γράπώνει την καρδούλα. Συναντιώμαστε. Εσύ, μας γράπωσες την ψυχούλα. Συναντιώμαστε.

Πρόσεχε.

Όχι Χατζιδάκις. (Κι' είναι μεγάλος)

Όχι Τσαρούχης. (Και γουστάρω τα χρώματά του)

Η θυμάσαι τον «Μπάλλο» σου ή χέσε μέσα.

Πάντα σ' αγαπώ
(δεν ξέρω και στο μέλλον)

Γιάννης Καντζός

Μα εσείς κύριε Καντζέ μου δεν καταλάβατε τίποτε! Όλες αυτές οι μπηχτές εναντίον Λοΐζου, Λεοντή κ.τ.λ., δεν προέρχονται από μένα, αλλά απ' τον μικροπρεπή Θάνο. Αυτός είναι που στην συνέντευξή του στον Α. Παπαδόπουλο στα ΝΕΑ, επιτέθηκε στους συναδέλφους του, με συγκεκαλυμένο τρόπο είν' αλήθεια, και πολύ περιδιαγραμμάτου, θάβωντάς τους εν τη ουσία! Προσπάθησα με το λίβελό μου, να ξεσκεπάσω τις τσιριμόνιες του και την ανανδρεία του και να πω ότι το φαινόμενο είναι δυστυχώς γενικότερο κι αν τ' αφήσουμε θα μας πνίξει με την ασυναρτησία του, την αναισθησία του και την ψευτιά του. Και μου φαίνεται πως όλοι οι αναγνώστες το κατάλαβαν αυτό, εκτός φυσικά απ' τους απρόσεχτους όπως εσείς καλέ μου, ή τους προκατειλημμένους όπως ο επόμενος επιστολογράφος μας.

Διονύσης Σαββόπουλος

Αγαπητό ΝΤΕΦΙ,

παραλείπω τα κλασσικά σ' αυτές τις περιπτώσεις συγχαρητήρια μια και το ίδιο το γράμμα είναι μια απόδειξη πως ο σκοπός του περιοδικού πέτυχε. Ερέθισε. Κι αυτό είναι ήδη αρκετό. Στο θέμα λοιπόν.

Κέντρο του προβληματισμού μου αποτελεί το γράμμα του Δ. Σαββόπουλου, και μέχρι την περιφέρεια βρίσκονται όλα λίγο πολύ τα άρθρα του πρώτου τεύχους γύρω από το ελληνικό τραγούδι. Αντιπαρέρχομαι το ύφος αυτού του γράμματος «καταπέλτη» θεωρώντας το απλώς ατυχή στιγμή του συντάκτη του. Νομίζω πως οι προσωπικές διαφορές και ιστορίες μεταξύ των καλλιτεχνών, με κανένα τρόπο δεν μπορεί να ενδιαφέρουν τον ακροατή, ούτε όμως μπορεί να αποτελούν ύλη ενός περιοδικού σαν το ΝΤΕΦΙ, ακόμα κι από την στήλη της αλληλογραφίας, και έστω γραμμένα με τον κατα—πληκτικό λόγο ενός Σαββόπουλου. Άλλωστε η ιστορία αυτή είναι παλιά. Σκέφτομαι τι έχει γραφτεί για τον μακαρίτη τον Μάρκο από συναδέλφους του όπου εκφράσεις όπως «...τους έλεγα να φυλάγονται...», «εκείνος έτρεχε ξοπίσω μου...», «...αναγκάστηκα να του κόψω την καλημέρα...» βρίσκονται σχεδόν πανομοιότυπες και που αν τα έπαιρνε κανείς αυτά σοβαρά υπ' όψη του, θάπρεπε να έχει τον άνθρωπο στα μαύρα κατάστιχα.

Μήπως όμως σ' αυτή την κατά Μικρούτσικου επίθεση μπορεί να βρεί κανείς ότι εκφράζεται μια βαθύτερη και σοβαρότερη διαμάχη; Ας προσπαθήσουμε να ψάξουμε.

Η λαϊκή μουσική υπήρχε πάντοτε. Στη μία ή την άλλη μορφή υπήρχε και έκφραζε κατά καιρούς μικρότερες ή μεγαλύτερες μάζες ανθρώπων. Η «σοβαρή» μουσική-έντεχνη ας τη πούμε καλύτερα-υπήρχε από παλιά κι αυτή ικανοποιώντας τις πολιτιστικές ανάγκες ενός νεοσύστατου «μοντέρνου» δυτικού κράτους. Μεταπολεμικά ξεπήδησαν δύο αξιόλογοι έντεχνοι συνθέτες ο Χατζιδάκις και ο Θεοδωράκης που για πολλούς και διάφορους λόγους έγιναν δημοφιλείς στον πολύ κόσμο. Δημοφιλείς όμως, όχι λαϊκοί. Και πώς θα μπορούσαν να λέγονται λαϊκοί, συνθέτες που χρησιμοποιούν τις φόρμες του ληντ ο πρώτος και του ορατόριου ή της συμφωνίας ο δεύτερος, στα σοβαρότερα και σημαντικότερα έργα τους; Το γεγονός ότι δεν δέχτηκαν ν' ακολουθήσουν τα ατονικά ρεύματα που κυριαρχούσαν στη Δύση μπορεί να τους καταξιώνει σαν εθνικούς συνθέτες όχι όμως σαν λαϊκούς.

Στο φως της επιτυχίας των δύο αυτών συνθετών πολλοί ατάλαντοι

και απροβλημάτιστοι απόφοιτοι ωδείων σκέφτηκαν να επωφεληθούν. Έτσι γεννήθηκε το τέρας «έντεχνο λαϊκό τραγούδι». Το τι ακούσαμε από τότε είναι γνωστό: ζείμπέκια, χασάπικα με τη σέσουλα σε στίχους «προβληματισμένους» και βαρείς με «κοινωνικό περιεχόμενο». Λαϊκά μοτίβα κλεμμένα αυτούσια, συνοδεία μπάσσου και ντραμς, σημαντικούς ποιητές κατακρεουργημένους σε συσκευασία ολοκληρωμένου έργου, μέχρι και κονσέρτο για σαντούρι και ορχήστρα ακούσαμε...

Βέβαια, στοιχεία λαϊκής μουσικής χρησιμοποίησαν και οι Χατζιδάκις, Θεοδωράκης και αυτοί όσο τα χρειαζόνταν για να τα φτύσουν αργότερα (1). Κάποια στιγμή, όμως, αισθάνθηκαν την ανάγκη να οριοθετηθούν απ' αυτούς τους αυτόκλητους «συνεχιστές της παράδοσης». «Ποια σχέση μπορεί να έχει ο επιλεγμένος πρόγονος με τον ανεξέλεγκτο επίγονο που επιζητεί τίτλους και τιμές στο όνομα των προγόνων του;» αναρωτιέται ο Μ. Χατζιδάκις. Σήμερα πια και τα έργα τους και τα λόγια τους, τους τοποθετούν οριστικά στην ομάδα των εντέχνων συνθετών. Ο Μικρούτσικος ήρθε αβίαστα να ενταχθεί σ' αυτήν την ομάδα και να αποτελέσει έναν από τους βασικότερους εκφραστές της (μαζί με άλλους όπως τον Μ. Γρηγορίου κλπ). Έχοντας την κατάλληλη μουσική παιδεία, κατέχοντας την τεχνική του οργάνου που παίζει, χωρίς να έχει στο παρελθόν καμμία «αμαρτωλή» σχέση με τη λαϊκή μουσική επιτίθεται: δίνει διαλέξεις, οργανώνει συναυλίες με έργα Στραβίνσκυ, Σοστακόβιτς κλπ. Με λίγα λόγια εκφράζει την «δυτική» έντεχνη τάση στο σύγχρονο ελληνικό τραγούδι. Σαν τέτοιο τον αγκάλιασαν οι δύο συνθέτες κι όχι από «γεροντικό ενθουσιασμό».

Από την άλλη μεριά το λαϊκό τραγούδι ζούσε και βασιλευε. Εκεί ακριβώς βρέθηκε ο Σαββόπουλος. Εκπληκτικός λαϊκός καλλιτέχνης, που πετυχαίνει τέλεια επικοινωνία με το κοινό του, χαρακτηριστική περίπτωση μουσικού που γράφει και τα λόγια και τραγουδάει κιόλας, συμμετέχοντας ολοκληρωτικά και αυτόνομα στη παραγωγή του έργου του, θεωρώντας δικαίωμά του να δανειστεί ότι χρειάζεται από τα ήδη υπάρχοντα με σκοπό να φτιάξει κάτι πρωτότυπο.

Η απόσταση μεταξύ των δύο αυτών κόσμων τεράστια. Οι παραγωγές τους μας το δείχνουν ανάγλυφα: «συμφωνίες του Μάντζαρου» ο ένας, «η εκδίκηση της γυφτιάς» ο άλλος. Η σύγκρουσή τους όμως είναι επιζήμια όταν δεν μπαίνει στην πραγματική της βάση. Οι μεν κρίνουν τους δε με το δικό τους σύστημα αξιών που σίγουρα δεν ασπάζεται η αντίπαλη μεριά κι

έτσι το κουβάρι μπλέκεται περισσότερο. Προσωπικά, δεν θεωρώ τον εαυτό μου υποχρεωμένο να διαλέξει. Ο πόλεμος ανάμεσα στις δύο αυτές τάσεις αφήνει ανέγγιχτους όλους αυτούς τους έντεχνους λαϊκίζοντες τσαρλατάνους που έρποντας βέβαια κάπου ανάμεσα, καταφέρνουν να γλυτώνουν από τα πυρά και να επιβιώνουν.

Η μουσική που παίζεται στις ταβέρνες και στα πανηγύρια μας χρειάζεται. Η μουσική που παίζεται στις αίθουσες συναυλιών μας χρειάζεται ίσως κι αυτή. Η μουσική, όμως, που παίζεται στα γήπεδα, μας είναι εντελώς άχρηστη.

Με ειλικρινή συμπάθεια

Α. Φαφούτης, φοιτητής
Σκρά 18, Καλλιθέα

(1) Ο Μ.Θ. έκφρασε την άποψη πως η δημοτική μουσική σήμερα, μόνο αντιδραστικό ρόλο μπορεί να παίξει. (Β πρόγραμμα «Οι δημιουργοί παρουσιάζουν»). Ο Μ.Χ. πιστεύει πως απ' όλη την ιστορία του ρεμπέτικου «ότι αξίζει είναι 80 τραγούδια. Τίποτα παραπάνω!» (Ρεμπετολογία, Μάιος '78).

Εγώ, κύριε Φαφούτη, πιστεύω ότι ένας λίβελος περιέχει πολλές φορές περισσότερο προβληματισμό απ' ότι μια «αντικειμενική» ανάλυση. Πότε ακριβώς και από ποιούς αντίπαλους του Μάρκου και ποι, βρίσκονται εκφράσεις μου σχεδόν πανομοιότυπες: Και τι θέλετε να πείτε μ' αυτό; Και ύστερα πώς πιστέψατε ότι απ' την μια μεριά είναι οι «έντεχνοι» κι απ' την άλλη εμείς οι «λαϊκοί» και οι «άμεσοι»; Δεν είμαι και τόσο αυθόρμητος ή ανατολίτης όπως ίσως πιστεύετε. Ούτε οι αντίπαλοί μου τόσο ακαδημαϊκοί και λόγιοι. Και τι θα πει «έντεχνη μουσική»; Αν είναι η Ευρωπαϊκή, τότε η Βυζαντινή και η δημοτική τι είναι; Άτεχνες; Πώς είστε τόσο βέβαιος ότι τα σοβαρότερα και σημαντικότερα έργα των Χατζιδάκι-Θεοδωράκη είναι αυτά που γράφτηκαν σε φόρμα ληντ και ορατόριου κι όχι αυτά που τραγουδήθηκαν ευρύτατα; Μήπως επειδή έτσι πιστεύουν εκείνοι; Και αρκεί αυτό; Πώς θεωρείτε αυτονόητο ότι ο Μικρούτσικος στάθηκε αβίαστα δίπλα τους, ενώ οι άλλοι δήθεν βεβιασμένα; Ο Χρ. Λεοντής π.χ. έχει λιγότερη μουσική παιδεία; Εκπροσωπεί λιγότερο το Ωδείο; Ή απλώς -προς τιμήν του βέβαια- έχει λιγότερες ικανότητες στο να αποπλανά στιγμιαία τους αγαπητούς μας «γέροντες»;

Πράγματι, υπάρχει μια διαμάχη. Όχι όμως αυτή που νομίζετε. Δεν είναι διαφορά αισθητική και ιστορική. Είναι η διαφορά ανάμεσα στην τέχνη-βίωμα (οποιοδήποτε είδους και μορφής) αφ'

Ο Σαββόπουλος στο Πήλιο (Φωτ. Σ. Ε)

ενός και στην τέχνη-μόδα-πληροφορία (οποιοδήποτε είδους και μορφής επίσης) αφ' ετέρου. Είναι η διαμάχη ανάμεσα στο αιώνιο πρόσωπο και στην αιώνια απροσωπία. Όλοι είμαστε μπλεγμένοι, ο καθένας με την βαθύτερη κλίση του. Είναι πρόβλημα ψυχικό και οντολογικό, κι όχι απλώς αισθητικό ή ιδεολογικό. Αλλά δεν είναι αυτό το θέμα μου. Ξεστράτισα για χάρη σας, προσπαθώντας να σας απαντήσω κάπως πληρέστερα, από συμπάθεια προς τη φοιτητική σας ιδιότητα. Μολονότι αυτό που λέτε για την μουσική στα γήπεδα, είναι αρκετά ασαφές, εν τούτοις καταλαβαίνω τι εννοείτε και συμφωνώ. Αλλά ξέρετε, η προχειρότητα, το μέτριο ταλέντο και ο φανατισμός, είναι σταθερά γνωρίσματα της ανθρώπινης κοινωνίας και δεν αλλάζουν, σας το λέω εκ πείρας, είναι μάταιο κι ακόμα τυρρανικό το να θέλουμε να τα καταργήσουμε. Και επιτέλους αν σας κατηγορούσαν έστω και πλαγίως για κλέφτη (όπως ο αντάξιος του ονόματός του, εμένα), εσείς αντί ν' απαντούσατε δεδόντως, θα τα βάζατε τότε με την ποιότητα των γηπέδων; Θάσασταν πολύ κρύος! Ή όχι;

Εμένα κατά βάθος δεν μ' ενδιαφέρει η όποια αξία του Μικρούτσικου. Εμένα με νοιάζει να μιλάμε ευθέως. Να μην παριστάνουμε πράγματα που δεν είμαστε. Να μην φοράμε μάσκα. Να μην συκοφαντούμε. Να μην χρησιμοποιούμε αθέμιτα μέσα για να επιπλεύσουμε. Δεν έχω αισθητικά κριτήρια. Ηθικά κριτήρια προσπαθώ και σ' αυτό δεν είμαι πλέον βοήθητος! Θα πείσει μαγκούρα!

Δ.Σ.

ΥΒΡΕΙΣ

Κύριοι της σύνταξης!

Διάβασα στο «ντέφι» Νο 1 το γράμμα, ή καλύτερα το λιβελογράμμα του Διονύση Σαββόπουλου για τον

Θάνο Μικρούτσικο, και απομόνωσα χαρακτηριστικές λέξεις, ύβρεις, του Νιόνιου για τον Θάνο.

Διαβάστε ή μάλλον θυμηθείτε..

...παπουτσωμένος γάτος...

...θα τους κατουρήσει...

...αγγίζει τα όρια πορνό...

...δυσκίνητος ασθμαίνων...

...προδευτικός μέχρι πλήξεως (κα-
λό!)

...αλοΐθωρη φωτογραφία...

...ανώμαλου παιδιού της...

...άνθρωπε δυστυχισμένε...

...αντάξιε του ονόματός σου (φτη-
νό)

...απροσμέτρητη ανοησία... κ.λ.π.
κ.λ.π.

Ρε Νιόνιο, λίγο Νιονιό... για την «ταμπακιέρα» δες είπες τίποτα, μου φαίνεται τελικά ότι ούτε καν «δρομέας ημιαντοχής» δεν είσαι, μάλλον κατοστάρη είσαι, του Βαλκανικού χώρου...

Με τιμή
Αντρ. Παρίσογλου

Αντιπαθέστατε κύριε Παρίσογλου. Σας ευχαριστώ που μπήκατε στον κόπο να αντιγράψετε τις ύβρεις μου. Ελπίζω έτσι να εντυπωθούν και στον δικό σας νου. Όσο για την ταμπακέρα, την πρόσφερα και σε σας όταν είσασταν ατσίγαρος κι είχατε ξεμείνει. Αλλά είστε αγνώμων κι εσείς κι όλο σας το κόμμα! Και μην απορείτε πώς κατάλαβα την προέλευσή σας. Κι αν ακόμα δεν ανήκετε εκεί, εκεί οφείλετε να ανήκετε.

Δ.Σ

Αργύρης Μπακιρτζής

Αγαπητέ Στέλιο,
το γράμμα που ακολουθεί το 'γραψα σα σχόλιο σ' ένα άρθρο μιάς εφημερίδας για τις ανεξάρτητες παραγωγές δίσκων (σαν κι αυτά του περιοδικού «Φαινόμενο» που μας «πληροφορούν» ότι υπογράφουμε στην E-MIAL, πράγμα που επίσης δεν ανταποκρίνεται στην αλήθεια).

Εκτός του ότι το 'στείλα καθυστερημένα, διάκρινα μια επιφυλακτικότητα από μέρους της εφημερίδας για τη δημοσίευσή του και επειδή είναι και αρκετά εκτεταμένο θεώρησα κάπως υπερβολικό για μένα το να δημοσιευτεί σε μια καθημερινή εφημερίδα μεγάλης κυκλοφορίας.

Έτσι μου 'ρθε σχεδόν κουτί η τηλεφωνική σου πρόταση να συμπεριληφτεί στην ύλη του περιοδικού «Ντέφι», στο οποίο συνεργάζεσαι ενεργά, για να πω και γω κάτι μια και αρκετοί έχουν γράψει διάφορα για το δίσκο μας και μένα.

Αγαπητέ κύριε...., σου γράφω λίγα λόγια συμπληρωματικά και επεξηγηματικά της σύντομης τηλεφωνικής συνομιλίας μας όταν ετοιμάζες το άρθρο σου για τις ανεξάρτητες παραγωγές δίσκων. Τη μέρα που το άρθρο δημοσιεύτηκε, μου τηλεφώνησε ο φίλος, συνεργάτης και συμπαραγωγός του δίσκου «χειμερινοί κολυμβητές» Μιχάλης Σιγανίδης, και μου 'πε κάτι που μου το 'χε πει και παλιότερα: «δεν είμαι αρχιτέκτονας». Έτσι αποφάσισα, ομολογώ με αρκετό δισταγμό, να σου γράψω για να επισημάνω ορισμένα σημεία του άρθρου που αναφέρονται στο δίσκο, τους συνεργάτες και σε μένα προσωπικά, τα οποία λόγω της σύντομης τηλεφωνικής επικοινωνίας μεταξύ αγνώστων και πιθανώς του τρόπου που συνήθως ίσως γράφονται τα άρθρα στις εφημερίδες, με κάποιο εμφανές «ηθικό» και «ιδεολογικό» περιεχόμενο, δεν ήταν δυνατό να γραφούν με λιγότερο ταπεινωτικό, για μένα τουλάχιστον, τρόπο. Με τη λέξη ταπεινωτικό δε θέλω καθόλου να σε θίξω, το θεωρώ προσωπική μου υπόθεση· αντίθετα σου είμαι και υποχρεωμένος μια και το να γράφεις τόσα καλά λόγια ήταν μια πρώτης τάξης διαφήμιση για το δίσκο μας.

Ένας δεύτερος λόγος που μ'έκανε να σου γράψω είναι ότι δημοσιεύτηκαν χαρακτηρισμοί μου και απόψεις μου σε περιοδικά και εφημερίδες, από συντάκτες που έγραψαν κείμενα επαινετικά για το δίσκο και μένα, που όμως μου φάνηκε να τείνουν να με αναγκάσουν σε μια υπεράσπιση του εαυτού μου ή σε δηλώσεις πίστεων, μ'ένα τρόπο που δε μπορούσε να με ξεγελάσει να τις δεχθώ.

Δεν αναφέρομαι τόσο στις ίδιες τις πληροφορίες, που εξάλλου μου φαίνεται ότι ενδιαφέρουν ελάχιστους, όσο στον τρόπο που δίνονται. Για παράδειγμα γράφτηκε ότι είμαι Καβαλιώτης αρχιτέκτονας και εργάζομαι για τη «διάσωση» των παραδοσιακών της πόλης, ενώ είμαι Θεσσαλονικιός και εργάζομαι από μερικά χρόνια στην Καβάλα για λόγους που προσπαθώ να ξεδιαλύνω και δεν πολυκαταφέρνω· ο όρος «διάσωση» προσδίδει ελατήρια τα οποία δε μπορώ να δεχθώ.

Επειδή το παρατράβηξα σταματώ στα σημεία του άρθρου που μου έδωσαν τα ερεθίσματα να σου γράψω. Στο χαρακτηρισμό «ανεξάρτητος» διαφαίνεται μια ηθική χροιά και μια ιδεολογική στάση που μπορώ ίσως να δεχθώ, όμως με πολύ καχυποψία και επιφύλαξη. Για να 'μαι πιο σαφής

τονίζω ότι «είμαι ξεκάθαρα υπέρ των ανεξάρτητων παραγωγών και κόντρα στην εκμετάλλευση και καθοδήγηση των μουσικών και άλλων πραγμάτων στον τόπο μας απ' το ντόπιο και ξένο μεγάλο κεφάλαιο» (δήλωση πίστης). Όμως αδυνατώ να ορίσω εύκολα τους δικούς μου, το ίδιο λίγο - πολύ και οι συνεργάτες, λόγους για τη στάση μας, γιατί απ' ενός δυσκολεύομαι να βρώ μια πειστική, λίγο ξεκάθαρη, σύνδεση με όλες αυτές τις απρόσωπες ιδέες και πράγματα που μας περιβάλλουν πειστικά και απ' ετέρου αισθάνομαι τους κινδύνους ενός στυλιζαρίσματος προσδευτικότητας. Προσωπικά βρίσκω ενδιαφέρον να δοκιμάσω τον εαυτό μου σε μια συνεργασία με μια εταιρεία, κι αν δεν τόκανα λέω πως ίσως και να οφείλεται σε έλλειψη γνώσης του εαυτού μου και των αναγκών του. Γι' αυτό το να πούμε, ή ακόμη και να ξέρουμε, ότι δε θα πάμε σε εταιρεία, - όπως γράφτηκε, - όχι ότι θα πάμε -, είναι κάτι που δε μας εκφράζει.

Ένα δεύτερο σημείο είναι το ότι βρίσκω αστείο να παραπονιόμαστε για τις δυσκολίες της ανεξάρτητης παραγωγής και να τη βρίσκουμε μ' αυτό. Οι πολλοί κόποι και οι δυσκολίες ήταν τελικά ιδιαίτερα ευχάριστοι γιατί μας χάρισαν την αίσθηση του βιοτεχνικού και χειροποίητου προϊόντος, απ' την παραγωγή ως την κατανάλωση, μας έκαναν να νιώσουμε ότι η εκλογή των γραμμάτων και των φωτογραφιών, ή οι σχέσεις που αναπτύχθηκαν με τους τυπογράφους και τα παιδιά και τις κοπέλες στο εργοστάσιο εκφράζουν το ίδιο πράγμα με τη μουσική, το παίξιμο των οργάνων, τους στίχους, ότι στο κάθε επί μέρους στοιχείο εμπεριέχεται το συνολικό αποτέλεσμα. Αυτή η αίσθηση μας έκανε νομίζω να βρούμε μια πιο αληθινή σχέση με τη δουλειά μας αυτή και να προτιμήσουμε να παραμείνουμε ανεξάρτητοι και στη διανομή, και μαζί η γοητεία του να κάνει ο δίσκος τον κύκλο του μόνος, να ψάξουν να τον βρουν και όχι να τον φάνε στη μάπα όπως πολλοί αναγνώστες σου αυτά που γράφω.

Τέλος σου αναφέρω ότι μόνο εγώ είμαι πτυχιούχος αρχιτεκτονικής, και όχι όλοι, όπως γράφτηκε, οι συνεργάτες και συμπαραγωγοί του δίσκου. Ο ένας είναι φιλόλογος, ο άλλος δικηγόρος, ο τρίτος φυσικός, και οι λοιποί δύο αιώνιοι φοιτητές λόγω μουσικής. Το πιο εμφανές κοινό στοιχείο μας ότι γεννηθήκαμε και μεγαλώσαμε όλοι στη Θεσσαλονίκη.
Υ. Γ. «ο ταξιδιώτης έπεσε νεκρός, χτυπημένος από τη γραφικότητα» (Μάξ Ζακόμπ).

Αργύρης Μπακιρτζής
Δημ. Γούναρη 69
Θεσσαλονίκη.

ΑΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΟΥΜΕ

Γειά σας,

Μόνο και μόνο το γεγονός που σας γράφω δείχνει πως η προσπάθεια που ξεκινάει απ' το περιοδικό, αρχίζει και πατάει στα πόδια της, γι' αυτό δε θα σταθώ στα ανιαρά «μπράβο» και «ζήτω». Απλά θέλω να σας πω μερικές μου σκέψεις από την πρώτη, βιαστική ανάγνωση που έκανα, πάνω σε σημεία που ίσως να θέλουν μια καλύτερη περιποίηση.

Και πρώτα-πρώτα η τιμή, η οποία σίγουρα είναι η πρώτη δυσάρεστη έκπληξη και άλλωστε δεν ταιριάζει καθόλου στο ύφος, τις προθέσεις, το περιεχόμενο του περιοδικού. Πολύ περισσότερο αν αναλογιστείτε το πού, περίπου, απευθύνεται το περιοδικό — κυρίως δηλ. νέοι, φοιτητές κλπ. Ναι, είναι για μας κάτι, κάτι που ίσως μας βοηθάει στον αγώνα να βρούμε την άκρη σ' αυτό το κοινωνικοπολιτικοοικονομικοπολιτιστικό, τερατόμορφο ΚΟΥΒΑΡΙ, που έχει μπλέξει και τα πόδια μας μέσα του, αλλά, αμάν ρε παιδιά, δε ζούμε στο Κολωνάκι και στις τσέπες μας δεν έχουμε παρά ένα κομμάτι καρδιά. Απλώστε λίγο παρακάτω το χέρι σας, να βρει το δικό μας, να τα σφίξουμε· εγώ τουλάχιστον, δε σας φτάνω εκεί ψηλά.

Θα ήθελα να σας γράψω και για το άνοιγμα, τη λαϊκότητα, τη δεκτικότητα, που θα ήτανε καλό να αποκτήσει το περιοδικό. Λοιπόν, η άποψή μου είναι πως δουλειά ωραία με 6-7 αρθρογράφους και μερικές χιλιάδες αναγνώστες δε γίνεται· θυμίζει έδρα, σχολείο, πανεπιστήμιο. Προτείνω: α) όσο το δυνατό μεγαλύτερη στήλη του ελεύθερου διαλόγου. Ανοίχτετε σε κάθε άποψη, δημοσιεύστε τις όλες. β) Προτείνετε στους αναγνώστες να γράφουν άρθρα (ανεπίσημη και τζάμπα συνεργασία) για θέματα μουσικά που γνωρίζουν καλά. Το πράγμα έχει ενδιαφέρον και σίγουρα μπορεί να πάρει έκταση μέσα στους διάφορους μουσικούς χώρους.

Επίσης· κάτι που βέβαια θέλει πολλή σκέψη και προγραμματισμό θα μπορούσαν μέσα απ' το περιοδικό να γίνουν κι άλλα, λιγότερο ή περισσότερο πρωτότυπα πράγματα: Εκδηλώσεις, μουσικές κι άλλες (καθόλου πρωτότυπο, ομολογώ!). Δημιουργίες πειραματικών συγκροτημάτων, συντροφιών με διάθεση για δημιουργία κι επικοινωνία κλπ. Πώς; Απλούστατα. Κάνετε ένα κάλεσμα και λέτε. «Έτσι κι έτσι, ρε παιδιά, σεβαστοί αναγνώστες· δε μαζευόμαστε όλοι μαζί κάπου, να ρίξουμε τις ιδέες μας, να πιούμε και κάνα ποτηράκι, να δούμε πως όλοι εμείς που βαρυστομαχιάζουμε μ' αυτή την παλιοκατάσταση

μπορούμε να βοηθηθούμε και κυρίως να βοηθήσουμε, αρχίζοντας μονάχοι μας, χωρίς κρατικές κι άλλες επεμβάσεις, ένα ουσιαστικό, αληθινό πολιτιστικό μπουμ;» Γράφετε στο εισαγωγικό σας σημείωμα πως «δε μπορούμε να μη μιλάμε, να μην αντιδρούμε» κλπ. κλπ. Ας αντιδράσουμε λοιπόν. Ζωντανά, ζωντανά, ένα περιοδικό σαν τα άλλα ή λίγο καλύτερο δεν φτάνει. Τα γράφω αυτά πιστεύοντας πως «εσείς δεν είστε σαν τους άλλους», που λέει και το άσμα. Σας πείθω όμως καθόλου;

Καλή αρχή και συνέχεια

Διονύσης Μάνεσης
φοιτητής και λίγο απ' όλα
Μενελάου 130
Καλλιθέα-Αθήνα

ΥΓ. Φίλε Άκη Πάνου, στους σημαφόρους του μπουζουκιού να προσθέσεις και τον εκτός κυκλωμάτων Γιώργο Χατζημιχαλάκη και στους παραστάτες του βάλε κι εμένα που τώρα αρχίζω και μαθαίνω να γρατζουνάω το έρμο το μπουζούκι!

Αγαπητέ Διονύση,

δύο είναι οι βασικές πηγές εσόδων για ένα περιοδικό. Οι πωλήσεις και οι διαφημιστικές καταχωρήσεις. Εμείς, για να μη φτάσουμε ποτέ στο σημείο να υποκύψουμε στις απαιτήσεις ή ακόμα και στους εκβιασμούς ορισμένων διαφημιζόμενων (ειδικά αυτών που 'χουν τα φράγκα) προτιμήσαμε να στηρίζουμε την επιβίωση του περιοδικού απ' τις πωλήσεις, παίρνοντας πάντα υπ' όψη ότι το πρακτορείο διανομής κατακρατεί τις 3 απ' τις 100 δραχμές!

Σε καμιά περίπτωση δεν θα δεχόμασταν τους όρους των διαφημιζόμενων του στυλ «βάλε μου τον τάδε εξώφυλλο για να πάρεις μια καταχώρηση» ή «γράψε κι ένα δικό σας «αντικειμενικό» άρθρο για την τάδε κεφαλή μας», κατάσταση που σε διαβεβαιώ ότι αποτελεί ΚΑΘΕΣΤΩΣ σε πολλά έντυπα του χώρου. Ήδη μια φωνογραφική εταιρία μας ΕΚΟΨΕ προς το παρόν τη διαφήμιση εξ αιτίας ενός άρθρου.

Απ' την άλλη μια προσεγμένη και με μεράκι δουλειά μας στοιχίζει κάτι περισσότερο.

Τώρα για τ' άλλα που προτείνεις, νομίζω ότι θά 'χεις καταλάβει ότι δεν μένουμε αδρανείς (Λυκαβηττός, άρθρα αναγνωστών, ενίσχυση νέων προσπαθειών). Και βλέπουμε.

Συντ. ΝΤΕΦΙ

Γιώργος Νταλάρας

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΑΛΑΡΑΣ ΠΡΟΣ ΑΚΗ ΠΑΝΟΥ

Φίλε μου, Άκη, γειά χαρά.

Διάβασα το γράμμα σου, που με βρίζεις αλλά δεν θύμωσα καθόλου! Το φχαριστήθηκα και γέλασα πολύ. Δεν σου απαντάω λοιπόν, μια και ξέρω γιατί το 'γραψες: Εσύ είσαι τύπος «αυτοκαταστροφικός» και «το πας πολύ» το βρίσιμο. Συγγνώμη μόνο που δεν θα σου στείλω πίσω το μπαλάκι, αλλά είσαι κακός παίχτης, παίζεις ντεμοντέ και βρώμικα και προτιμώ να σ' αφήσω να παίζεις μόνος σου! Θέλω να τα δώσεις όλα! Να γράφεις συνέχεια εσύ και να γελάω συνέχεια εγώ!

Σε χαιρετώ ο φίλος σου ο Γιωργάκης ο ΝΤΑΛΑΡΑΣ.

Το γράμμα που διαβάσατε, ήταν απάντηση σε δημοσίευμα του αφεντικού σας. Στα σημεία που συμπτωματικά ή μοιραία αναφέρομαι σε σας, δεν βλέπω να σας βρίζω. Μ' έχετε ακούσει ποτέ να βρίζω;

Σας «σκιτσάρω» με λίγες λέξεις, έχοντας τα στοιχεία που όχι μόνο δικαιολογούν, αλλά κάνουν τους χαρακτηρισμούς μου «χαριστικούς».

Με τους τραγουδιστές δεν ήρθε η ώρα να ασχοληθώ, βιάζεσθε. Θα έχετε πολλές ευκαιρίες να το... γελάσετε και να το ευχαριστηθείτε.

Το ότι είμαι καταστροφικός τύπος τι μου το γράφετε για νέο; Ο γιατρός μου τόχει διαπιστώσει εδώ και πολλά χρόνια. Είναι (λέει) μια φυσιολογική αντίδραση του αυτοκυρίαρχου ατόμου, απέναντι στην πανταχόθεν προερχόμενη ασφυκτική πίεση... κ.λπ. κ.λπ. Τέτοια τρελά μου λέει, και φέρνει σαν παράδειγμα τις Σουλιώτισες, που θέλοντας να αποφύγουν το βιασμό τους από τους Εβραίους και του Γενίτσαρους... τους Τούρκους και τους Γενίτσαρους... δεν θυμάμαι καλά, ανεβή-

κανε στο Ζάλογγο, φουντάρανε, και ζωή σε λόγους σας. Μ' έκανε να πιστέψω ο γιατρός μου, πως, το να είναι αυτοκαταστροφικός τύπος κάποιος στις μέρες μας, επιβάλλεται.

«Δεν θα σου στείλω πίσω το μπαλάκι» γράφετε. Κοροϊδεύετε τον εαυτό σας; Το γράμμα που κρατάω τι είναι, δεν είναι το «μπαλάκι»; Το ότι είμαι κακός παίχτης, σας συμφέρει. Κακός εγώ, καλός εσείς... οι πιθανότητες νίκης είναι δικές σας. Γράφετε ότι παίζω βρώμικα (αυτό είναι βρισιά). Η γιαγιά μου σε τέτοιες περιπτώσεις έλεγε: 'Ό,τι έχει ο Μανάβης πουλάει. Εγώ όμως σας απαντώ. Δεν παίζω βρώμικα, αντίθετα μάλιστα. ΓΡΑΦΩ ΠΕΝΤΑΚΑΘΑΡΑ. Ξέρετε τι σημαίνει ΠΕΝΤΑΚΑΘΑΡΑ και πόσο στοιχίζει; Πιστεύετε πως μπορεί να κάνει μάθημα περί βρωμιάς και καθαριότητας ο γιός του Μπαμπά σας στο γιό του Μπαμπά μου;

Το να μ' αφήσετε να παίζω (να γράφω εννοείτε) μόνος μου, κι εγώ το θέλω, φτάνει να μ' αφήσετε.

Υπομονή να τελειώσουν αυτά που «ακόμα δεν άρχισα να γράφω».

Ξέρετε πως με το τραγούδι και το «χώρο» του σχετίζομαι πολλά χρόνια πριν γεννηθείτε. Σκοπεύω να περιγράψω αυτά που «είδα» όλα αυτά τα χρόνια με το δικό μου μάτι και απ' την δική μου σκοπιά. Μεγάλη ιστορία! Μην αυταπατάσθε πως είσθε το «θέμα». Είσαστε δυο-τρεις γραμμές (στην μέχρι τώρα) τελευταία σελίδα μιας σαραντάχρονης περίπου ιστορίας, κι αυτά που μέχρι τώρα διαβάσατε, δεν είναι παρά μια υποτονική εισαγωγή. Προς το παρόν «παίζω» με σουρτίνα 250 χιλιάδων (στην περίπτωση σας) 500 στην περίπτωση άλλου κ.λπ. κ.λπ.

Χρησιμοποιώ μια γλώσσα που (χωρίς να μου είναι ξένη), δεν είναι απόλυτα η δική μου.

Στο σπίτι μου τραγουδάνε ακόμα και οι γάτες.

Ο Μανάβης που περνάει, έχει μια φωνή που σπάει τζάμια.

Στα 8-10 εκατομμύρια των Ελλήνων, τα 8-10 τραγουδάνε.

Το «τραγουδιστής» μόνο, δεν αρκεί σαν βάση για να χαρακτηριστεί κάποιος «καλλιτέχνης» κι όταν για τον «τραγουδιστή» το «καλλιτέχνης» είναι συζητήσιμο, το «μεγάλος καλλιτέχνης» που φαντάζεσθε ότι είσθε, δεν συζητιέται καν. Στο θέατρο, στα νταμάρια, στο γήπεδο, στο πάλκο ίσως. Σε μένα όχι. Σε μένα όχι και το ύψος του μεγάλου κυρίου.

30 περίπου χρόνια, με προσφωνούσατε Κύριο 'Ακη και μου μιλούσατε στον πληθυντικό. «Αυτός είναι ο Πατέρας μου» και άλλες διάφορες κουταμάρες που λέγατε, εγώ σας σύστησα να τις σταματήσετε και τώρα με αποκαλείτε «υπεροπτικά» 'Ακη, και ειρωνικά «φίλο» σας! Τι σας συμβαίνει;

Μεγαλώνοντας εσείς, πιστεύετε πως μικραίνουν οι άλλοι;

Φίλοι δεν γίνεται να είμαστε. Οι φίλοι μου, Κύριοι ή Αλήτες, είναι όλοι ΜΕΓΑΛΟΙ. 'Η ΚΥΡΙΟΙ με τα όλα τους, ή ΑΛΗΤΕΣ με τα όλα τους. Εσείς δεν ανήκετε σε καμιά απ' τις δυο αυτές κατηγορίες.

Άκης Πάνου

ΑΠΛΗΡΟΦΟΡΗΤΟΣ

Μεγάλος ο Άκης Πάνου. Θεός. Συμφωνώ. Γιατί που να χτυπιούνται οι άλλοι δεν γράφουν τέτοια τραγούδια. Αλλά πρώτη φορά βλέπω απληροφόρητο θεό. Σαν θεός που τα βλέπει και τα ξέρει όλα έπρεπε να ξέρει το λόγο που δεν διαφημίζεται ο δίσκος του από το ραδιόφωνο. Αγαπητέ θεέ, θαυμαστά τα έργα σου, μα έπρεπε να ήξερες ότι ο τραγουδιστής που χαρακτηρίζεις «κακότροπο» «ψυχρό πλασιέ» «ανασφαλή βεντέτα» - ο Νταλάρας δηλαδή ή Νταράλας αν θέλεις - κόπηκε μόνος του από αυτά τα διαφημιστικά κακόγουστα προγράμματα και ήταν αυτός που πρωτοστάτισε στο να κοπούν τα διαφημιστικά από το Β' προγρ. της ΕΡΤ. Έχει να ακουστεί σε τέτοια εκπομπή από το έτος 1979. Αυτά για να μαθαίνουν και οι θεοί. Και κάτι άλλο: Προχθές τραγουδήσαμε σε φιλική συγκέντρωση με κάτι φίλους το «εφτά - νομά». Μας συγχωρείς, θεούλη, που δεν ζητήσαμε την άδειά σου. Κατά τα άλλα:

«Σ' ευχαριστώ θεούλη μου που μ' άφησες να ζήσω...»

Γιάννης Γιαλάκας
Πειραιάς

Μαθητής Λυκείου, στιχοπλόκος, ψευτοασματοποιός, γρατζουνιστής κιθάρας και μπαγλαμά.

Υ.Γ.: Στο «ΝΤΕΦΙ 3» αναμένω να μου πεις θεέ, ότι χάνουν τα τραγούδια σου σ' αυτή την ηχογράφηση με τον κακότροπο Νταλάρα -αν είναι αυτός κακότροπος οι άλλοι τι είναι; -

Υ.Γ.: Όσο για τον Καζαντζίδη: άπλως κατέχει το ρεκόρ επανάληψης του προγράμματός του από την τηλεόραση με τρεις φορές. Αμάν, όχι άλλο.

Σημείωση του Υ.Γ.2: Υποτίθεται πάντα ότι ο Καζαντζίδης είναι ο μόνος θνητός που δέχεται ο θεός Άκης Πάνου για συνάρχοντά του στα ουράνια.

«Ασ' τον τρελό στην τρέλα του...»

- Δεν είμαι και μικρός, κοντεύω 50. Αυτός που με χαρακτήρισε Θεό, δεν είναι περισσότερο βλάκας από αυτόν που συμφωνεί μαζί του.

- Δεν ξέρω ποιοί πιστεύετε πως «δεν μπορούν να γράψουν τέτοια τραγούδια που να χτυπιούνται». Ξέρω όμως πως «ελάχιστοι γράφουν ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ, τέτοια ή αλλοιώτικα». ΣΤΙΧΟΥΣ μόνο, γράφουν πολλοί. ΜΟΥ-

ΣΙΚΗ μόνο γράφουν πολλοί, ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ...δεν γνωρίζω. Συνηθίσαμε βέβαια να λέμε: Το ΤΡΑΓΟΥΔΙ του τάδε ενώ έχει γράψει μόνο το ΣΤΙΧΟ, και το ΤΡΑΓΟΥΔΙ του δείνα ενώ έχει γράψει μόνο τη ΜΟΥΣΙΚΗ. Μακάρι η «θολούρα» να περιοριζόταν σ' αυτό. Σερσέ LA RADIO, σερσέ LA T.V., σερσέ LA PRESS δια το φαινόμενο.

- Το να μη θέλει ένας τραγουδιστής να ακούγονται τα ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ από τα επί πληρωμή διαφημιστικά προγράμματα, είναι «καπέλο» του. Μόνο που θα πρέπει να είναι δικά του. Τα τραγούδια (απ' ό,τι ξέρω βέβαια) ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΕΚΕΙΝΟΥ ΠΟΥ ΤΑΓΡΑΨΕ, κι αυτός που εμποδίζει με οποιονδήποτε τρόπο την ελεύθερη διάδοσή τους, είναι υπόλογος για τις πολλαπλές βλάβες που προκαλεί. Η μαρτυρία σας θα μου ήταν πολύ χρήσιμη στο δικαστήριο.

- Αφού ξέρετε τόσες πολλές λεπτομέρειες (που μπορούν να τις ξέρουνε μόνο οι «πολύ μέσα στο κόλπο») πώς δεν ξέρετε ότι η «αποχή» του δεν ήταν τίποτ' άλλο από σνομπάρισμα των συναδέλφων του και πως η απουσία του από τα «ομαδικά» διαφημιστικά προγράμματα ήταν υπερκαλυμμένη με την προβολή του από διαφημιστικές εκπομπές που ακουγόταν μόνος του;

- Αν ο εν λόγω πράγματι πρωτοστάτησε για το κόψιμο των διαφημιστικών προγραμμάτων, δεν χρειάζεται και γαλόνι!

1ον - Γιατί το ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ «κόψιμο» (πλην του κοιλιακού) σημαίνει ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ κι αυτός που απλώς βοηθάει στην επιβολή οποιασδήποτε μορφής λογοκρισίας θέλει κλωτσιές από σέντερ - μπακ (Α! Εθνικής) (Υπολογίστε τι κλωτσοπατινάδα χρειάζονται οι πρωτοστάτες!!)

2ον - Γιατί το «κόψιμο» των διαφημιστικών προγραμμάτων, «πνίγει» μόνο τους «μικρούς» ή «άγνωστους». Οι «μεγάλοι» ή «γνωστοί», και την οικονομική δυνατότητα έχουν να «αυτοδιαφημιστούν», και ακούγονται με ρυθμό πολυβόλου από τα δήθεν «ελεύθερα» προγράμματα, κάνοντας έτσι και οικονομία στα αφεντικά τους που οδεύονται για το κόψιμο των επί πληρωμή διαφημιστικών!!

- Μετά την κυκλοφορία των τραγουδιών, δεν χρειάζεται «άδεια» για να τα τραγουδήσει κάποιος με την παρέα του. Πριν την κυκλοφορία όμως χρειάζεται. Τόσο καλά πληροφορημένος και δεν το ξέρατε; Εν πάση περιπτώσει.

Το ότι είναι μπροστάρης, θα το έχω υπ' όψη μου όταν αποφασίσω να κάνω κίνημα. Εγώ τον τραγουδιστή τον κρίνω σαν τραγουδιστή και μόνο και «από τη σκοπιά τη δική μου που δεν έχει καμμία σχέση με τη δική σας». Εσείς ξέρετε «αν σας αρέσει αυτό που είπε όπως το είπε». Εγώ για κάθε τραγουδιστή που χρησιμοποίησα, ξέρω τι «παρέλαβε» από μένα και τι

«παρέδωσε» στον ακροατή. Η κρίση του δημιουργού με την του ακροατή γίνεται να συμφωνούν αλλά «σπάνια και συμπτωματικά».

— Η δική μου κρίση δεν βασίζεται στα στοιχεία που βασίζεται η δική σας. Φυσικό να μην έχει βάρος για σας, όπως και η δική σας για μένα. Δεν «προσφέρει» το να σας πω τι πιστεύω για την απόδοσή του στα τραγούδια μου. Όμως, το ότι προτιμήσατε να τραγουδήσετε το τραγούδι που λέτε με τους φίλους σας αντί να το ακούσετε από το είδωλό σας, δεν σας λέει τίποτα;

— Δεν μου λες όμως κύριε «Γιάννη Γυαλάκια μαθητή λυκείου», αυτές τις λεπτομέρειες που γνωρίζεις πάνω στο θέμα, στο λύκειο τις έμαθες;

Πιστεύεις πως «στέκεις καλά» όταν αναλαμβάνεις να πληροφορήσεις κάποιον που ασχολείται με το αντικείμενο του σχεδόν δυο γενιές, για πράγματα που έχουν σχέση μ' αυτό; Τι σόϊ μαθητής λυκείου είσαι, και τι σόϊ «λύκειο» είναι αυτό που πας; Δεν σας είπαν τίποτα για το μονοτονικό και την κατάργηση των «πνευμάτων»; Πώς γίνεται ένας «μαθητής λυκείου», προοδευτικός νέος, υπέρμαχος των «μπροστάρηδων», «ζύπνιος» κ.τ.λ. να μην μπορεί να ξεκολλήσει από τη δασεία την ψιλή και την περισπωμένη; Και κάτι ακόμα. Στο κομμάτι που διάβασες (και που δεν απευθυνόταν στο είδωλό σου) υπήρχαν γραμμένα τόσα. Δεν σου «κόβει» πως όταν απομονώνεις και σχολιάζεις μια λεπτομέρεια, προδίδεις την πηγή προέλευσης του ανώνυμου μανιφέστου;

Υ.Γ. Ε ρε κατακαυμένο Γκόλικο. —

(Το υστερόγραφο είναι συνθηματικό. Τι να κάνω αφού έμπλεξα με Αλεπουδάκια).

Άκης Πάνου

ΜΟΛΟΓΑ ΤΑ

Αγαπητό ντέφι
κατ' αρχάς τα δέοντα.

Περνώ στο θέμα. Το περιοδικό: αυτό που έλειπε στο χώρο του λαϊκού τραγουδιού και της ελληνικής μουσικής. Λέω πως είσαι το μόνο ντέφι που αντι να το χτυπάνε (θα γίνει κι αυτό ε!) και να βγάζει ήχους, χτυπάει και φέρνει αποτελέσματα. Όμως η τιμή του, για αρχή, όχι τόσο λαϊκή.

Είναι γεγονός πως διασκορπίζεις ενδοιασμούς και διαλευκαίνεις καταστάσεις στα μουσικά πιστεύω πολλών.

Έχεις έναν εκπληκτικό σε δύναμη Άκη Πάνου, που πράγματι τα λέει ανοιχτά, ωραία και απλά.

Επίσης μια ουσιαστική κριτική δίσκων ελληνικών που όμως θα έπρεπε να ασχοληθεί με πιο πολλούς δίσκους, κι ακόμη με σημαντικούς

δίσκους του παρελθόντος.

Πάρτε μια σειρά, και βάλτε τα μουσικά πράγματα του τόπου μας στη θέση τους, πείτε αλήθειες, παρασκήνια, βάλτε πρόσωπα ορισμένα στη θέση τους, κάντε γνωστές τις απόψεις σας ανεπιφύλακτα, αντιδράστε με δύναμη έτσι χρειάζεται.

Εκφραστικότερο το άρθρο ΚΤΗ-ΝΗ, πραγματικά. Για δυο άρθρα έχω να πω πως δεν εκπλήρωσαν όσο πρέπει τον τίτλο τους: «Ο παραμερισμός του Ροκ στην Αμερική» και «Ελληνόφωνο ροκ εν ρολ». Τα θέματα αυτά είναι σημαντικά σήμερα, και έτσι χρειάζεται εκτενέστερη ανάλυση και σε βάθος, ειδικότερα το δεύτερο (ελληνόφωνο, κι εγώ μέσα).

Χρήσιμη η δημοσίευση στίχων και μουσικής τραγουδιών γνωστών και μη. Κάντε τα περισσότερα από δυο. Κάντε και μια αναφορά στον όρο «σκυλάδικα» τραγούδια, καθώς και γενικά στο είδος, θάχει ενδιαφέρον, λέω.

Να περάσω σ' ένα θέμα καλό; Λοιπόν, 2 Σεπτέμβρη, Λυκαβηττός «σφυρνέικα και λαϊκά». Θαυμάσιο το πρόγραμμα, ξεσηκώθηκαν κυριολεκτικά προς το τέλος οι θεατές. Μπράβο.

Παρατήρησα όμως κάτι: όποτε κάποιο τραγούδι αναφερόταν σε μαστούρα, και ναργιλέ, και χασικλήδες και έτσι, το κοινό ξαφνικά ενθουσιαζόταν. Και λέω: ήταν λοιπόν όλοι τους (αυτοί που φώναζαν) θεράποντες του είδους ή και θαυμαστές της καταστάσεως; Αλλιώς πως εξηγείται; (Αμάν, γέμισε η Αθήνα μαγυόρους κι αλανιάρηδες;).

Απόψε 3 Σεπτέμβρη, δεν θάναι γεμάτος ο Λυκαβηττός νομίζω, οι χτεσινοί αλανιάρηδες (πολλοί απ' αυτούς) θα γίνουν ροκάδες απόψε, ROXY MUSIC ένεκα. Αύριο ποιός ξέρει. Γι αυτό σου λέω, μοιραζόμαστε.

Πάντως, ντέφι, πολύ θα κέφαρα να είμαι στην επαρχία για να γίνω συνεργάτης σου. Η γίνεται κι αλλιώς; Αν τα λέω στραβά εντάξει. (μπορεί όμως ο χώρος και ο χρόνος να μη βοηθήσαν να πω αυτά που θέλω). Έχω να πω σε όλους, και στον Άκη Πάνου: Μολόγα τα.

Χαιρετίσματα σ' όλους.

Κώστας Νάσης

ΓΙΑ ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ

Κάθε σου παρδαλότρελο φουστάνι
στο παρδαλό σου μοιάζει το μυαλό
θεότρελη που μ' έχεις ξετρελάνει,
σε μισώ τόσο, όσο και σ' ΑΓΑΠΩ.

Έτσι μια σκέψη του Μπωντλαίρ η ανταμοιβή σου για το βράδυ της Παρασκευής. Ένα βράδυ που «σαν μαγεμένο το μυαλό μου» ανεβοκατέβαινε με τη φωνή της Γλυκερίας, (μια πινέζα με σφυρνέικη λαλιά). Ένα

βράδυ — ΝΤΟΥΚΟΥ — για τους «συνεργάτες μας τους πιστούς» της ασφάλειας τα λαγωνικά (σοκ!), γεια ρε Μπάμπη με τη φωνάρα σου, που μάλλον αποσβολωμένα θά 'φερναν βόλτες τρώγοντας σάντουιτς (πυρράκια, άλα!).

Τυγχάνει τώρα νά 'μαι κι εγώ οπαδός του «Μηνιαίο περιοδικό για το τραγούδι» και γι' αυτό πήρα το στυλό να γράψω δυο κουβέντες. Έτσι για να φύγουν τα ντέρτια. «Έτσι βρέθηκα την βραδυά να χορεύω τσιφτετέλι και ζειμπέκικο με το αίμα γεμάτο αλκοόλ και το κεφάλι γεμάτο τραγούδι-ευτυχία και τον Καϊξή, όλα αυτά ανάκατα εριμμένα. Δεν έχει σημασία που ξόδεψα όλα μου τα λεφτά για μπύρες και πήγα με τα πόδια στο σπίτι, δεν έχει σημασία που δεν έκατσα καθόλου (δεν μπορούσα να κάτσω) σημασία έχει ότι βρέθηκα εκεί ανάμεσα σε γνωστούς και φίλους προσπαθώντας να καταλάβω τι Disco χόρευε αυτός ο γαλατάς μπροστά απ' τα παιδιά που τραγουδούσαν. Αυτά. Λίγα και αηδίες».

Με ένα ποτήρι στο χέρι
Τάκης Μέντης
Νέα Σμύρνη

Υ.Γ. Τα χαιρετίσματα μου στον Άκη Πάνου και στον Γιώργο Κοντογιάννη (γειά σας παιδιάροι!).

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΑΠΟ ΤΗ ΧΙΟ

Αγαπητοί φίλοι απ' το «ΝΤΕΦΙ»

Δεν μου αρέσουν τα μεγάλα λόγια γι' αυτό δεν θα γράψω διθύραμβους για το περιοδικό μας. Απλά ένα ευχαριστώ για την προσφορά σας και το κουράγιο που δώσατε. Μόλις πριν δέκα μέρες πήρα στα χέρια μου το πρώτο τεύχος. Αυτό γιατί υπηρετώ στα Καρδάμυλα της Χίου και δεν έρχεται μέχρις εδώ. Τελικά το βρήκα κάτω στη Χίο.

Μου άρεσε πολύ και ένοιωσα αρκετά κοντά σας. Εκείνο που ήθελα να παρατηρήσω είναι ότι γίνεται περισσότερο από το κανονικό αναφορά στους συνεργάτες.

Δεν θέλω να γκρινιάζω, απλώς το παρατήρησα και χτύπησε λιγάκι άσχημα. Ακόμα, ένα μπράβο στον Σαββόπουλο, για την απάντηση στο «χοντρό χαζό παιδί ζωγραφισμένο με το πόδι» (Μικρούτσικος). Συχνά μάλλον με παιδιά εδώ και για αυτόν και για τον Ξαρχάκο και για τον Ανδριόπουλο και... και... και... Επίσης ζητάω αν γίνεται να δημοσιεύσετε την δισκογραφία του Άκη Πάνου και που μπορούμε να βρούμε τις ανεξάρτητες παραγωγές εκτός από το POP ELEVEN.

Φιλικά
Τάσος Υψηλάντης
στρατιώτης

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΕΝΤΡΟ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΩΣ

«ΣΤΟΠ»

ΠΕΤΡΟΥ ΡΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΗΦΙΣΟΥ

ΤΗΛ: 3461266 - 3471689

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΙΡΗ
ΖΑΜΠΕΤΑΣ ΛΙΝΤΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ
ΚΑΛΑ·Ι·ΤΖΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΞΑΝΘΑΚΗΣ

ΜΠΑΛΛΕΤΟ ΣΑΓΙΩΡ
και άλλοι εκλεκτοί καλλιτέχνες

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Α. ΞΑΝΘΑΚΗΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΤΗΣ
ΠΕΙΡΑΙΩΤΙΚΗ ΡΕΜΠΕΤΙΚΗ ΚΟΜΠΑΝΙΑ
(ACBA)

ΑΥΘΕΝΤΙΚΑ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΑ
(ACBA)

ΑΚΗΣ ΠΑΝΟΥ
ΤΟ ΜΕΤΡΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
(ΑΦΟΙ ΦΑΛΗΡΕΑ)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ
ΤΟ ΣΜΥΡΝΕΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΜΕΤΑ ΤΟ 1922.
(ΑΦΟΙ ΦΑΛΗΡΕΑ - ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΗΣ
ΤΩΝ ΡΕΜΠΕΤΙΚΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΜΠΑΚΙΡΤΖΗΣ
ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΕΣ

SPHINX - SPHINX
(ACBA)

SPHINX
ΕΠΤΑ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ
(ACBA)

ΣΑΚΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΠΙΑΝΟΕΠΑΦΕΣ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

ΦΛΩΡΟΣ ΦΛΩΡΙΔΗΣ
ΝΖΡΡΤ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

Σ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - Φ. ΦΛΩΡΙΔΗΣ
ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΖΟΝΤΑΣ ΣΤΟΥ ΜΠΑΡΑΚΟΥ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

POP ELEVEN

ΠΙΝΔΑΡΟΥ 38 και ΤΣΑΚΑΛΩΦ
3601729 - 3630868

ΚΕΝΤΡΟ Γ. ΣΑΜΠΑΝΗ
ΛΑΪΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΔΗΜ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ - ΑΝΘΙΠΠΗ - Α. ΙΑΚΩΒΙΔΗΣ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΟΡΟΥ - ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΛΑΪΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ:

μπουζούκι:	ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
μπουζούκι:	ΔΗΜ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
βιολί:	ΑΛ. ΑΡΑΠΑΚΗΣ
κλαρίνο:	ΚΥΡ. ΚΩΣΤΟΥΛΑΣ
ακκορντεόν:	ΛΑΖ. ΚΟΥΛΑΞΙΖΗΣ
κιθάρα:	ΝΙΚ. ΣΑΜΠΑΤΖΙΩΤΗΣ
κόντρα μπάσο:	ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΓΑΠΗΤΟΣ
κρουστά:	ΧΡ. ΤΣΟΛΑΚΙΔΗΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

Αγ. Λουκά 45 Πατήσια τηλ. 22.83.440 - 20.24.480